

“ELS GENDARMES ENS EMPAITAVEN PERTOT ARREU”

Amat-Piniella: Jo vaig anar a Perpinyà, em vaig reunir a Perpinyà amb en Planes, el Ferran Planes, que ja hi era. I llavors junts, és clar, vam buscar feina. Però els gendarmes ens empaitaven pertot arreu, no ens deixaven viure. Era impossible. Ningú et volia llogar, ningú et volia donar feina. Tothom tenia por de les multes i tal. I després, a més, no podies tampoc treure el cap per enlloc perquè com que fèiem cara de meridionals, doncs de seguida ens enganxaven, saps? Deien: “Mira, espanyols!”. Brrr! I a corre-cuita, saps? I a fugir per les cantonades de la manera com podíem. I així vam arribar al camp de Barcarès.